

Gönülsüzüm Bu Gün

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 24 Mayıs 2016

Anlık bir rötuş,
Ellerim kanarken, yonttuğum şu mermerde
Aşktan ibaret bir döngünün asılı merhameti,
Kanmazlıkla içtiğim ölüm şarabını.

Kifayetsiz, izlek bildiğim dünlere gömdüğüm,
Bukle bukle saçlarını ördüğüm kaderin taarruzu belli ki
Ve bil ki yok sonrası.
Kıpraşan gündönümünü salkım saçak ayrıştıran
Şu hüsrandan ibaret bir tahakkümü
Milat bildiğim yine de esefle yüzüme vurduğun
Gördüğüm aksimin asılsız hüviyeti kadar
Payidar bir var oluş gölgeli yalnızlığımın
Yüz sürdüğü.

An ikrardan ibaret ve hayat umuttan,
Sureti yenilginin sanma ki tek zararı, nükseden
Ve devingen ruhların cirit attığı,
Koyultulmuş evren iken hezimet içerisinde,
Ne çok insan ne çok buhran;
Yerli yersiz süngüsü derinde
Yine de koşullanmış bir nefsin hükümrانlığında
İken benliğin tezahürü;
Kâh tek bir imgede kâh tozutmüş aklın üryan çeperinde.

Gönülsüzüm bu gün belki de dünden arda kalan
O hengâmedeki çaprazımdaki hidayet iken
Esirgediği insanların birbirinden,
Tenezzül dahi etmezken
Sevginin telaffuzu bu denli mi zor da,
Cebelleştığımız ömrün arka penceresinde
Sönük bir ışık yine de gömülü en derinde
Yüreğin karası iken, isyan tek bir imgenin tekeline.

Hanidir mabet bildiğim sabahın seyrinde

Düşkün bir sefil kadar dizlerine çömelmiş
Hanidir o rahvan evrenin ulaşamadığım yakası,
Andan ibaretim bir katre de olsa mutlak zihniyetlerin
Tefekkür bildiği,
Yine de sonlanmayan bir hikâyenin
En bahtsız kahramanı,
Soluk teni ve izbelerde yanıp tutuşan yürek
Kadar isyankâr onca teamülden arda kalan,
Sükûneti yâd etmek tecellisi ve aşkı payidar kılan,
Yerli yersiz mensur bir gölgeye yüklediğim
Günahlarının rakımından uzak bir sanrım altı üstü,
Haykırışları ayyuka çıkan bir ruhun tesellisi;
O varamadığım yakanın istikameti.